Problém

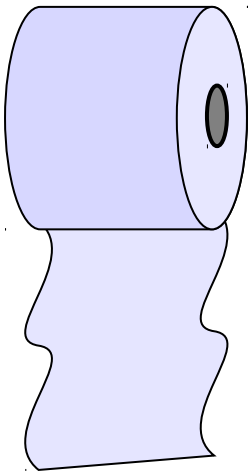

Pro běžný výklad je normální definovat problém skrze jeho příčiny - kořeny či jádro, které problém způsobuje. Řešit problém pak znamená odstranit tyto příčiny, tedy dostat se k jádru, které je ovšem ukryto pod povrchem. To dobře funguje pro „jednoduché stroje“, jako jsou např. žentour, televizor, kombajn, elektronická navigace, části lidského těla - klouby, svaly - apod.

Pro „složitější stroje“ jako je lidské trápení ovšem platí metafora toaletního papíru: odmotáme-li z role toaletního papíru všechno, co papír skrývá, odhalíme tubus, tedy jeho jádro. Když jej konečně máme, je nám přesně na to, nač bylo určeno vše, co jsme odmotali.

Systemický přístup se na problém dívá jako „nit vyprávění“ z níž je upleten svetr, do kterého je klient „navlečen“.

Tento svetr, to je popis toho, co nemá být, co je špatně a současně živený nadějí na změnu, která je sice představitelná, leč momentálně nedosažitelná.

Tak jako lze svetr rozplést a vlnu smotat do klubíčka (v němž kupodivu není žádné jádro!) a z téže vlny uštrikovat docela jiný svetr, lze také z týchž životních událostí klienta sestavit jinou nit vyprávění a z ní „uplést“ jiný příběh. Nejde tedy o události, které nit vyprávění spojuje, ale o to **jak, čím a proč** si je klient spojuje. Je tedy třeba zabývat se tímto svetrem, nikoli tím, co skrývá.

Problém je každé téma v komunikaci, které hodnotí něco jako **nežádoucí a současně jako změnitelné.** Kolem problému vzniká svérázný systém komunikace nesený obviňující vnitřní logikou „nejdřív ty a pak já“. (K. Ludewig)

Klienty tedy nepřivádí samo utrpení, ale **naděje** na jeho změnu.

Tato naděje je klíčem k rozvinutí spolupráce s klientem.